

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad förstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad förstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 3. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1840_679-txt-shoot-idm209.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1⁵

Kongen döde under Vinters Hjerte,
Med Naturen bar vi alle Sorg,
Dyb var altid Dannekvindens Smerte,
Som i Hytten, saa paa Kongeborg,
Og paa Jorden findes ei de Helte,
Som ved Hjerte-Sorg jo maae hensmelte.

2 Kongen lever ved Midsommers-Tide,
Med Naturen smile vi paany,
Danske Aasyn er som Bøgens blide,
Let sig klarer deres Pandesky;
Og naar Frygt ei Munden paa os binder,
Glædens Bæk i Frydesang udrinder.

3 Det, o Konge! er den store Sage,
Klædt paa Dansk i jævne Ord og faa,
Der sig strækker fra de gamle Dage,
Til Du staaer med *Skjoldung-Kronen* paa,
Under Lovsang fra den Danske Tunge,
Som naar alle Skovens Fugle sjunge.

4 6Aanden döde, som til Drot var kaaret
Over Bög og Fugl i Hedenold:
Barne-Englen, mild og bölgebaaret,
Vingebreed som Dane-Markens *Skjold*;
Magteslös han sank i Bölge-Dale,
Aanders Död paa Jord er dog kun Dvale.

5 Aanden svæver over Kongens Isse,
Svang paa Vinger sig fra Bölgens Skiöd,
Derom bringe Tidender fuldvisse
Folkesang i Barne-Tone söd,
Barnesang med store Søndags-Syner,
Barne-Blik, som tordner ei, men lyner.

6 Skabe Liv, det kan paa Jord ei Haanden,
Sad deri end hele Verdens Magt;
Skabe Liv, det kan alene Aanden,
Men for Aanden er det gjort som sagt;
End har Lærdom Skjalden ei aftrættet,
At Livskraften er i Aandedrættet.

7 Föde Aanden Börn paa Jorderige
Kan ei Pen, ei Haand paa nogen Viis,
Men kun *Ordet*, som er *Aandens* Lige,
Deler med ham al hans Daad og Priis,
Som en Dronning deler Kongens Ære,
Skal af ham paasat Guld-Kronen bære.

8 Derfor, Konge! alle Dine Dage
I sit Rige *Aanden* herske frit!
Giv Du ham Haandfæstningen tilbage,
Som den gaves för i Riget Dit!
Falske Aander skal dog ingensinde
Danmarks Barne-Engel overvinde.

9 7Og hans ægte Dronning, *Modersmaalet*,
Som har trællet nu trehundred Aar,
Giv den Glands, hvormed hun för har straalet,
Overstraalet Norden i sin Vaar!
Pustes bort Gravmulmet fra det Fjerne,
Brat hun tindrer da som Aftenstjerne.

10 Længe har det over Marken tonet:

- Danmarks Haab er, *Christian Fredrik*, Du!
Og naar Danmarks Haab med Dig er kronet,
Kommers skal det trindt paa Jord ihu:
Folk og Drot, som sig paa Gud forlade,
Blunde trygt og vaagne sjæleglade.
- 11 Dristig er mit Haab om *Danmarks Lykke*,
Var i Verden mangen Dag til Spot;
Dog det blomstred selv i Dödens Skygge,
Throned mig i Barmen som en Drot,
Og mens Panden fures, Haaret graaner,
Stöder Haab i Luur, saa Frygten daaner.
- 12 Hvad forblommet för jeg kvad om *Balder*,
Brustne Grave og opstandne Folk,
Toner klart nu om en *Phenix-Alder*,
Aandens Nyaar som sin egen Tolk,
Da i Straaleglands sig klart forbinde
Daad og Deilighed, som Mand og Kvinde!
- 13 Er det Gyldenaar ei alt oprundet
I vor Folkelige *Fredriks Tid*,
Fik ei, grødefuldt og fuglemundet,
Det med *Christian Konge-Vaaren* blid;
Alle Fugle da med Himlen falde,
Sidste Gang har Aand bedaaret Skjalde.
- 14 8Dog, hvad Engelen i Danevange
Længe ymte om og nynnede paa,
För i Skok derom han Skjalde-Sange
Böd som Nattergale sammen slaae;
Det skal Tiden, naar den gör sit Bedste,
Dröfte vel men klare og stadfæste.
- 15 Thi det staaer med Tidens Finger skrevet:
Danmarks Engel er en sanddru Aand,
Og kun meer sandfærdig er han blevet
I den rene Sandheds Ledebaand,
Som fra Zions Bjerg til Danmarks Slette
Fandt saa myg ei nogen Folke-Vætte.
- 16 Danmarks Engel, som med Barne-Finger
Löfted meer end nogen Kiæmpe prud,
Slaae kun frit med sine Svanevinger,
Favne ömt vort Modersmaal, sin Brud!
Som et himmelfalden Dronning-Smykke
Skinner over Skoven Danmarks Lykke.
- 17 Hil Dig da, *Kong Christian!* med Din Krone,
Med Dit Folk og med Dit Time-Glar!
Danmarks Aand! sid herlig paa Din Throne!
Modersmaal! gör Loven mild og klar!
Folkesang! udbryd fra alle Munde!
Overstem alt Gny og Glam i Lunde!
-